

eosdem, & veritatem adeo rei, vel, quod falsum eidem inest, inquit, non censeatur in mente sua disputare.

§. II.

Cui rei cum nihil adhaereat vitii, aut quod naturae repugnet, aut quod remotum sit ab honestate; tum, si praeterea utilitas inde aliqua expectetur; ac, si porro Paulus ipse, Dei minister, vult esse pii coetus doctorem ita paratum, vt, urgente necessitate, valeat arguere praue sentientes; simul vero etiam delectat animos, vbi propior ad cognitionem eius, quod in quaque re verum est, fit accessus; & denique auctoritas eorum, qui rempublicam moderantur, probat institutum istud, & excoli iubet; *tum sane non video, cur damnari possit vniuersum disputandi genus.*

§. 12.

Jam quod de genere adfirmabis, id recte etiam inferes de specie eius. Nec est profecto quidquam, quod dubitare nos cogat, *etiam in Scholis*, mediis certe, & iis, quae *Gymnasiorum illustrium* seu *Academicorum* nomine veniunt, licitum esse disputari, hunc quippe exstructis in finem, vt Iuuenes quasi praeludia haberent, & quaedam praeexercitamenta, altiorum studiorum, quae adgredi in Academicis, seu Scholis maioribus, destinarunt. Traduntur enim in illis & linguae non vnae, & cum Logica, seu arte ratiocinandi, in primis etiam scientia apte loquendi, isti arctissimo coniuncta vinculo; tum doctrina de moribus, deque ciuis officio; & expositio quaedam rerum in orbe gestarum; vno verbo: lineamenta artium bonarum, & studii verae, diuinae videlicet humanaeque, sapientiae; ad quam Iuuenum intellectus voluntasque componenda sunt prius, quam ipsi de progressu ad Academias debeant cogitare.

§. 13.

His adeo studiis dum immorantur docentes pariter discen-tesque, quid aliud agunt, quam vt, quoties vel illi praelegendo occupati sunt, vel hi interrogati respondent, se exercent *disputatione amica*? Ac si demum de argumento singulari proposito libe-

at